

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 540/06
14.12.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА против тужене Републике Србије – Министарства правде Републике Србије, чији је законски заступник Јавни правобранилац Републике Србије из Београда, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду број Гж.І 82/06 од 18. јануара 2006. године, у седници већа одржаној 14. децембра 2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ, пресуда Првог општинског суда у Београду број П. 10548/03 од 10. маја 2005. године (ставови I, II, IV, и V) и пресуда Окружног суда у Београду број Гж.І 82/06 од 18. јануара 2006. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Београду је пресудом број Гж.І 82/06 од 18. јануара 2006. године број одбио жалбу тужена и потврдио пресуду Првог општинског суда у Београду број П. 10548/03 од 10. маја 2005. године (ставови I, II, IV, и V) којом је усвојен тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да јој на име разлике исплаћених зарада и зарада у пуном износу за период од 1. 11. 1999. године па до 30. 9. 2004. године, исплати износ од 449.553,37 динара са законском затезном каматом по месецима како је наведено у изреци почев од доспелости па до коначне исплате, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана.

Против назначене пресуде Окружног суда у Београду тужена је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужене је основана.

Из утврђених чињеница произилази да тужиља као судија Општинског суда у Приштини није радно ангажована од средине 1999. године када је принуђена да напусти Косово и Метохију. Решењем Општинског суда у Приштини VIII Су-42/01-59 од 5. 9. 2001. године тужиљи је утврђена плата по коефицијенту од 6,90% прописаном Законом о платама у државним органима и јавним службама. На основу закључка Комитета за сарадњу са цивилном мисијом УН, закључка Владе Републике Србије 03 број 80/16 од 25.1.2000. године и закључка Владе Републике Србије од 3.10.2002. године, тужиљи, (као запосленој са подручја АП Косова и Метохије, која без своје воље привремено не ради а привремено живи ван тог подручја), у периоду од 1.6. 1999.године до 1.9.2003. године исплаћивана је накнада у висини од 80% судијске плате. Од 1. 9. 3003. године па надаље тужиља на основу закључка Владе Републике Србије 05 број 02-4586/03-0001 од 17.7.2003. године прима накнаду у висини минималне зараде у складу са законом. Разлика између плате судије Општинског суда и износа који су тужиљи исплаћени за период од 1.6.1999. године до 30. 9. 2004. године износи 449.553,37 динара.

На основу ових чињеница нижестепени судови су оценили да је тужбени захтев тужиље основан. Према разлозима првостепеног суда основаност тужбеног захтева произилази из одредби члана 210. Закона о

облигационим односима јер се тужена неосновано обогатила за досуђени износ који представља

разлику између плате судије Општинског суда, регулисане Законом о платама у државним органима и јавним службама и износа који је тужиљи исплаћен.

Другостепени суд се у образложењу побијане пресуде позвао на одредбе члана 106. став 5. Закона о радним односима Републике Србије и члан 154. став 1 Закона о облигационим односима те члан 96 Закона о раду па је нашао да постоји основ одговорности тужене за штету коју тужила трпи због разлике у плати, а која разлика је настала без основа у наведеним законским прописима

У ревизији тужене се основано указује да материјално право није правилно примењено, а што је условило да нису утврђене све релеванте чињенице.

Правилно је другостепени суд у својој одлуци закључио да је послодавац дужан да надокнади штету запосленом коју претрпи на раду или у вези са радом (члан 106. став 5. Закона о радним односима Републике Србије). За обавезу накнаде штете у смислу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, на коју се одредбу другостепени суд позвао, која прописује да ко другоме проузрокује штету је дужан да је надокнади уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, потребно је постојање кривице тужене за насталу штету тужиљи. У досадашњем поступку, нису утврђиване одлучне чињенице од којих зависи оцена да ли је штета настала кривицом тужене Републике Србије. Уколико се та чињеница утврди тада би постојала обавеза накнаде на основу наведених законских одредби. Наиме, било је потребно да се утврди да ли је тужена могла да радно ангажује тужиљу ван територије Аутономне покрајине Косово и Метохија у спорном периоду и на тај начин омогући тужиљи како радно ангажовање, тако и остварење плате која јој припада по основу рада. Како ова одлучна чињеница у поступку није утврђена, а од ње зависи да ли постоји кривица тужене и обавеза за накнаду штете тужиљи, Врховни суд Србије је оценио да је ревизија тужене основана.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци на основу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" број 125/04).

У наставку поступка првостепени суд ће утврдити недостајуће чињенице на које му је напред указано, па ће утврдити да ли се тужила обраћала туженој са захтевом да буде радно ангажован ван седишта Аутономне покрајине Косово и Метохија, па уколико се тужила обраћала, да ли је тужена неосновано одбила такав захтев, а имала је могућности да тужиљи омогући да као носилац правосудне функције ту функцију и обавља у другом суду на подручју Републике Србије. Уколико је тужена такве могућности имала, а тужила је у спорном периоду неоправдано била радно не ангажована, тада би постојала обавеза тужене да тужиљи надокнади штету.

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО